

?Jardí

Aquest mes em posaré en un jardí. Concretament el nostre. Un petit oasi de verdor i pau al mig de Manresa, a l'interior d'un carrer amb uns edificis singulars, majestuosos i del segle passat.

Al jardí en qüestió, també conegut com "el pati" s'hi accedeix travessant un petit traster allargat, avui encara polit i endreçat. La porta que dona al pati és de ferro ja del tot rovellada, la meitat superior opaca i llisa i la meitat inferior de barrots, ara tapada amb una fullola de fusta, per impedir-ne l'entrada a bestioles i gats rodamons.

En primer terme i a la part esquerra trobem un matoll formós d'espígol olorós, que es fa estimar tant quan és verd com quan és sec. Com que les tiges per massa llargues toquen a terra, ara resten subjectades amb un cordó aspre amarrat a la paret, fent visible la part baixa de l'herba, per facilitar-ne el rec.

Tot seguit, tocant el perfum de l'espígol, i com a contrast, trobem un petit espai amb iuques altament punxants i malparides. Després d'una poda enèrgica de soca-rel han tornat a renéixer fortes i clamant al cel. Les fulles són perfectament llises, brillants i d'un verd britànic, d'una bellesa inversament proporcional a la mania que els tinc.

Si caminem cap al sud, a mig camí, trobem dos gínjols de mitjana alçada, poc majestuosos, però ara mateix carregats de fruits. Una espècie que només coneixia per l'expressió ?més feliç que un gínjol?. Com el pèsol, el gínjol és un fruit rodó d'una mida entre una cirera i una pruna, de pell gruixuda i vermella amb un gust àcid amb una entrada dolça al paladar. La carn és grogosa i la textura s'assembla a la del préssec. Curiosament totes aquestes fruites tenen les mateixes característiques botàniques i reben el nom de drupàcies. Els raïms de gínjols es compten a grapats i fan que les branques es dobleguin i les formigues visquin en un festival que no s'acaba mai.

Al fons del pati, ja tocant al carrer del darrere, hi ha més iuques tallades, presidides per dues figueres gegants amb la fruita encara verda. El vent en fa moure les branques i fa que fulles i fruits desprenguin una olor fina, dolça i envoltant. I és just als seus peus on planto la gandula taronja les tardes menys caloroses per veure, amb els ulls tancats, passar la vida.